

αποτελεί πλήρη απόδειξιν (άρθρ. 226 §§ 2 και 3, 440 Κ. Πολ. Δ.), περι ων ώφειλε να διαπιστώσῃ το δικαστήριον, ως και η ύπαρχης νομίμου πληρεξουσιότητος, αλλά τούτο τελεί υπό την προϋπόθεσιν της εκδόσεως αποφάσεως εν τη οποίᾳ βεβαιούται ειδικώς τα της πληρεξουσιότητος εις το τμήμα της, ένθα διατυπούται η κρίσις του δικαστηρίου (βλ. και άρθρ. 305 αριθ. 2, 312 § 1 Κ. Πολ. Δ.). Όθεν, εφόσον, ως προκύπτει εκ της υπ' αριθ. 3578Γ/22.3. 1982 εκθέσεως επιδόσεως του παρά τω Πρωτοδικείων Πειραιώς δικαστικού Επιμελητού Π.Κ., η από 8.2.1982 κλήσις της εφεσιβλήτου Τραπέζης δια την ορισθείσαν παρά πόδας ταύτης δικάσιμων της 4ης Ιουνίου 1982, καθ' ην ανεβλήθη η συζήτησις δια την εν αρχή της παρούσης αναφερομένην τοιαύτην, καθ' ην δεν παρέστησαν οι εκκαλούντες, επεδόθη δι' αυτούς εις τον ρηθέντα δικηγόρον, άνευ αποδείξεως της ιδιότητός του ως αντικλήτου των καλουμένων αλλά μη εμφανισθέντων ήδη διαδικινών τούτων, δέον όπως, ελλείψει νομίμου κλητεύσεως, κηρυχθή απαράδεκτος η επισπευδομένη συζήτησις.

Ενημερωτικό σημείωμα

Η διάταξη του εδ. β' του αρθρου 104 Κ. Πολ. Δ. που ορίζει, ότι η έλλειψη πληρεξουσιότητος και η υπέρβασή της εξετάζεται από το δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως, κατά πάσαν στάσιν της δίκης, δεν χρειάζεται μεγάλη ερμηνευτική προσπάθεια για να γίνει κατανοητή απ' όλους. Με σκοπό ν' αποτρέψει την διεξαγωγή δικών με ψευδοπληρεξουσίους (Κ. Μπέης, Πολ. Δικ. υπ' άρθρο 104 σελ. 482 επόμ.), υπηρετεί συχνά κι άλλες ανάγκες και συντείνει στην επιτάχυνση της περατώσεως του δικ. αγώνα και την μείωση των δαπανών, όπως αποδεικνύεται κι από την παραπάνω εφετειακή απόφαση. Πρόσφατα η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου 964/1982, με μειοψηφία 8 μελών της, (Δικη 13, 831), έκρινε, ότι ο διάδικος που εκπροσωπήθηκε στη δίκη από μεταπληρεξουσίο που δεν είχε διορισθεί νόμιμα, μπορεί να προτείνει την ακυρότητα της παραιτήσεως από την αγωγή, στην οποίᾳ είχε προβεί ο μεταπληρεξουσίος του. Κι όπως σημειώνει ο δικηγόρος Διον. Γιακουμής σε παραπρήσεις του στη Δικη 13, 835, το άτοπο αυτό θα είχε αποφευχθεί αν το δικαστήριο της ουσίας είχε ελέγξει αυτεπάγνελτα. όπως υποχρεούται από την Κ. Πολ. Δ. 104, την πληρεξουσιότητα.

Α.Δ. Μπλάτσιος

Εφετειο Αθηνών Αριθ. 10231/1982

Πρόεδρος: Ιάκ. Πασχαλίδης

Εισηγητής: Ευάγγ. Αδριανός, εφέτης.

Δικηγόροι: Δημ. Καρυανάκης, Ηλ. Δημάκης.

Τέκνον μετά τη διάζευξη συζύγων. Η επιμέλεια ανήκει στον αναίτιο. Δικαιώμα του να ζητήσει την απόδοση του τέκνου απ' τον υπαίτιο σύζυγο. Αρμόδιο είναι το Μονομ. Πρωτοδικείο. Παραμονή του τέκνου μετά τη διάζευξη μαζί με τη μητέρα με τη συναίνεση του αναίτιου πατέρα. Δημιουργία εμποδίων στην επικοινωνία του πατέρα και του τέκνου. Ρύθμιση επικοινωνίας απ' το Δικαστήριο. Ματαίωση επικοινωνίας απ' τη μητέρα με τη μεταστροφή του φροντήματος του τέκνου σε βάρος του πατέρα. Αρνηση του τέκνου να δεχθεί την επικοινωνία. Απόδοση του τέκνου στον πατέρα προς το καλώς εννοούμενο συμφέρον του τέκνου.

Επειδή, κατά το άρθρον 1502 § 1 ΑΚ η επιμέλεια του προσώπου του τέκνου περιλαμβάνει ίδια την ανατροφήν, επιβλεψιν και εκπαίδευσιν αυτού, τον προσδιορισμόν της κατοικίας του και την λήψιν εν ανάγκη των απαιτουμένων σωφρονιστικών μέτρων, κατά δε το άρθρον 1503 εδ. α' Α.Κ., εάν εχώρησε διαζύγιον, ζώσι δε αμφότεροι οι σύζυγοι, η επιμέλεια του προσώπου του τέκνου ανήκει εις τον αιτήσαντα το διαζύγιον σύζυγον, εάν είναι αναίτιος. Εξ άλλου κατά το άρθρον 17 αριθμ. Κ. Πολ. Δ. εις την αρμοδιότητα των Μονομέλων Πρωτοδικείων υπάγοται αι διάφοραι αι αναφερόμεναι εις την επιμέλειαν του προσώπου των τέκνων και ίδια εις την ανατροφήν, επιβλεψιν, εκπαίδευσιν, προσδιορισμόν της κατοικίας αυτών και εις την λήψιν των αναγκαίων σωφρονιστικών μέτρων, ως και εις την επικοινωνίαν αυτών μετά των γονέων των. Εκ του συνδυασμού των διατάξεων τούτων συνάγεται ότι, χωρήσαντος διαζυγίου, ο αιτησάμενος τούτο αναίτιος σύζυγος, σις τον οποίον οκ του νόμου ανήκει η επιμέλεια τού προσώπου του τέκνου, δικαιούται να αιτήσῃ την απόδοσιν

αυτού παρά της παρανόμως κατακρατούσης αυτὸν υπαιτίας συζύγου καθ' ὃσον η αξιώσις του αὐτή περιλαμβάνεται εἰς το δικαίωμα τῆς επιμελείας του προσώπου του τέκνου, καθ' ύλην δ' αρμόδιον προς εκδίκασιν τῆς τοιαύτης διαφορᾶς είναι το Μονομελές Πρωτοδικείον (Α.Π. 1087/78 ΝοΒ 27, 787), το οποίον δικάζει κατά την διαδικασίαν των ἀρθρων 666 επ. Κ. Πολ. Δ. συμφώνως προς το ἀρθρον 681 Β § 1 εδ. β Κ.Πολ.Δ. προστεθέν δι' ἀρθρου 5 Ν. 733/77). Συνεπώς η υπό κρίσιν αγωγή, εφ' ης εξεδόθη η εκκαλούμενη απόφασις διώκουσα την απόδοσιν του εν αυτῇ ανηλίκου τέκνου των διαδίκων υπό τῆς παρακρατούσης τούτο παρανόμως μητρός κηρυχθείσης μόνης υπαιτίας τῆς λύσεως του γάμου των διαδίκων συζύγων γονέων του τέκνου, εἰς τὸν αιτησάμενον τὸ διαζύγιον αναίτιον πατέρα ενάγοντα αρμοδίως ειστήχθη ενώπιον του αρμοδίου και κατὰ τόπον Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνῶν κατὰ την ανωτέρω διαδικασίαν.

Αποδεικνύονται, κατά την κρίσιν του δικαστηρίου, τα εξής: Οι διάδικοι ενυμφεύθησαν εν ἑτει 1968 και απέκτησαν το εν τῇ αγωγῇ ἄρρεν τέκνον ηλικίας σήμερον 13 ετῶν. Δια τῆς υπ' αριθμ. 1159/73 αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, καταστάσης αμετακλήτου, ο γάμος των ελύθη κατ' αποδοχήν τῆς ανταγωγῆς του νυν ενάγοντος και εφεσιβλήτου περὶ διαζυγίου δι' ισχυρὸν κλονισμόν, αποκλειστικὴ υπαιτιότητι τῆς εναγομένης εκκαλούστης. Μετά ταύτα οι διάδικοι ενυμφεύθησαν εκ νέου ἐκαστος μετ' ἄλλου συζύγου και απέκτησαν ἐκαστος ἐν ἔτερον ἄρρεν τέκνον εκ του νέου του γάμου. Κατὰ την διάρκειαν τῆς περὶ διαζυγίου δίκης η επιμέλεια τοῦ τέκνου είχεν ανατεθῆ προσωρινῶς εἰς τὴν μητέρα δια τῶν υπ' αριθμ. 11184/71 και 4756/72 αποφάσεων του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνῶν εκδοθεισῶν κατὰ την διαδικασίαν των ασφαλιστικῶν μέτρων. Μετά την λύσιν του γάμου το τέκνον παρέμεινε πλησίον τῆς μητρός τη βουλήσει καὶ του πατρός ο οποῖος εδέχθη τούτο λόγῳ τῆς ηλικίας του τέκνου. Σχετικῶς υπεγράψῃ υπό τῶν διαδίκων καὶ το από 5.5.1973 συμφωνητικόν. Παρὰ ταύτα η εκκαλούσα ἡρχισε να παρεμβάλλῃ εμπόδια εἰς τὴν επικοινωνίαν του πατρός μετά του υιού καὶ ο πατέρα υπέβαλεν αιτήσεις περὶ

αποδόσεως του τέκνου ως ασφαλιστικού μέτρου. Αἱ αιτήσεις αὗται απερρίφθησαν διὰ τῶν υπ' αρ. 9785/79 καὶ 15263/81 αποφάσεων του αυτού Πρωτοδικείου κριθέντος ὅτι τὸ συμφέρον του τέκνου επιβάλλει τὴν παραμονὴν του πλησίον τῆς μητρός του τόυλάχιστον μέχρι τῆς αποφοιτήσεώς του εκ του Δημοτικού Σχολείου (διὰ τῆς πρώτης) καὶ ὅτι δεν υφίσταται κατεπείγον (διὰ τῆς δευτέρας). Μετά την απόρριψιν τῆς πρώτης αιτήσεως περὶ αποδόσεως του τέκνου ο πατέρα υπέβαλεν αιτήσιν περὶ ρυθμίσεως τῆς επικοινωνίας του μετ' αυτού η οποία εγένετο δεκτή διὰ τῆς υπ' αριθμ. 15396/79 αποφάσεως του αυτού Πρωτοδικείου διὰ τῆς οποίας η πειλήθησαν καὶ ποιαὶ εἰς βάρος τῆς μητρός διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς παραβάσεως τῶν διατασσομένων διὰ τῆς αποφάσεως ταύτης. Η εκκαλούσα παρεβίασε τὴν απόφασιν ταύτην ματαιώσα τὴν διαταχθείσαν επικοινωνίαν κατ' εἶνανάληψιν κατὰ τὴν περίοδον από 23.12.1979 ἐώς 13.1.1980 δι' ο καὶ επεβλήθησαν εἰς αυτήν αι ως ἀνώ ποιαὶ διὰ τῆς υπ' αριθμ. 164/80 αποφάσεως του αυτού Πρωτοδικείου επικυρωθείσης διὰ τῆς υπ' αρ. 10897/80 αποφάσεως του Δικαστηρίου τούτου. Η εκκαλούσα επέλεξε τὸ χειριστὸν τρόπον ματαιώσεως τῆς επικοινωνίας. Δεν παρενέβαλεν εἰς ταύτην εξωτερικά εμπόδια αλλὰ μετέτρεψε τὸ φρόνημα του τέκνου καὶ τὸ ἐστρεψε κατὰ του πατρός κατὰ τοιούτον τρόπον ὥστε το τέκνον να αρνήται καὶ τὴν επικοινωνίαν ἐτι μετά του πατρός καὶ να δηλοὶ τούτο επισήμως εἰς τὴν Αστυνομίαν ὅτι δεν αγαπά τὸν πατέρα του ὅτι δεν θέλει να τὸν ακολουθήσῃ, ὅτι δεν επιθυμεῖ να συναντάται μετ' αυτού καὶ ὅτι αι επισκέψεις του το ενοχλούν. Τοιουτοτρόπως αποκαλύπτεται ὅτι η μήτηρ, εκ λόγων προσωπικῆς τῆς αντιθέσεως προς τὸν πατέρα, απεργάζεται τὴν βλάβην του ψυχικού κόσμου του τέκνου. Είναι αληθές ὅτι διὰ τὴν ομαλήν ανάπτυξιν τῆς προσωπικότητος του τέκνου καὶ τὴν ολοκλήρωσιν ταύτης είναι αναγκαία η παρουσία του πατρός ὡπας καὶ τῆς μητρός δι' ο καὶ ο νόμος προβλέπει τὴν επικοινωνίαν νονέων καὶ τέκνων οσάκις η κοινὴ συμβίωσις διακόπτεται καὶ τὸ τέκνον εξ ανάγκης διαβιοὶ μετά του ενός μόνον εξ αυτών. Παρὰ ταύτα δεν αποφεύγεται η δημιουργία ψυχολογικῶν προβλημάτων εἰς

τα τέκνα τα οποία δεν αισθάνονται συνεχή την παρουσίαν αμφοτέρων των γονέων. Τα προβλήματα ταύτα είναι πολύ περισσότερα και σοβαρότερα οσάκις ο εις των γονέων ενσταλλάξει εις την ψυχήν του τέκνου την αποστροφήν και την απέχθειαν δια τον έτερον. Τούτο οδηγεί εις την πλήρη ανατροπήν του ψυχικού κόσμου του τέκνου και δύναται να οδηγήσῃ εις την καταστροφήν του. Την τακτικήν ταύτην επέλεξεν η εκκαλούσα δι' ο το τέκνον δέον να αφαιρεθή των χειρών της όσον τάχιστα ήτοι πριν ή ολοκληρωθή η εχθρότης του υιού προς ον πατέρα και όσον υπάρχει εισέτι καιρός δια την αποκατάστασιν των σχέσεων υιού και πατρός. Ο υιός πρέπει να ζήσῃ την παρουσίαν του πατρός και να μάθη να τον αγαπά και να υπολογίζῃ επ' αυτού. Δέον να ληφθή υπ' όψιν ότι το τέκνον είναι άρρεν και ότι πρέπει να αναπτύξῃ προσωπικότητα ανδρός, τοιαύτην δε προσωπικότητα δύναται να αναπτύξῃ μόνον πλησίον του πατρός. Η τοιαύτη προσέγγισις δεν δύναται να επιτευχθῇ αν το τέκνον παραμείνη εις την μητέρα διότι αύτη έχει αποφασίσει ότι το τέκνον πρέπει να αποκοπή από τον πατέρα ολοσχερώς, υπό τας συνθήκας δε ταύτας δεν θα είναι δυνατή ούτε η απλή επικοινωνία πατρός και υιού διότι αν ολοκληρωθή η κατήχησίς του υπό της μητρός εις το να αποστρέφεται τον πατέρα του, δεν θα είναι δυνατόν να εξαναγκάζεται δια της βίας το τέκνον το οποίον εισήλθεν ήδη εις την εφηβικήν ηλικίαν, να επικοινωνή μετά του πατρός ούτε θα είχεν αξίαν τινά μία επικοινωνία επιτυγχανομένη δια της βίας ασκουμένης μάλιστα επί ενός εφήβου. Είναι αληθές ότι έχει διαμορφωθή μία πραγματική κατάστασις εις τας σχέσεις του τέκνου μετά των γονέων του και ότι η μεταβολή της καταστάσεως ταύτης θα αποτελέσῃ μίαν δοκιμασίαν δια το τέκνον, είναι ενδεχόμενον δε να χρειασθῇ να ασκηθή και βία επ' αυτού προκειμένου να εκτελεσθῇ η απόφασις περὶ αποδόσεώς του. Η υποβολή του τέκνου εις την δοκιμασίαν άυτήν και η διαταραχή την οποιαν θα δημιουργήσῃ η απόδοσις είναι προτιμώτεραι από την παράτασιν της σημερινής καταστάσεως διότι αύτη είναι τόσον νοσηρά ώστε οδηγεί εις βεβαίαν μόνιμον και αθεράπευτον βλάβην του τέκνου ενώ η μεταβολή της καταστάσεως, δυνατόν να

είναι οδυνηρά, αλλά θα έχη προσκαίρους μόνον παρενεργείας αι οποίαι θα παύσουν δια της παρόδου του χρόνου και του εγκληματισμού του τέκνου εις το νέον περιβάλλον, ήτοι το του πατρός. Από πλευράς περιβάλλοντος της μητρός είναι αληθές ότι τούτο είναι άνετον όσον αφορά τας υλικάς ανέσεις. Ο σύζυγος της μητρός επιδεικνύει ενδιαφέρον δια το τέκνον και δεν προκύπτει ότι υπάρχουν προβλήματα εις τας σχέσεις του τέκνου μετά του εκ μητρός ετεροθαλούς αδελφού του. Εις το πατρικόν περιβάλλον το τέκνον θα έλθῃ εις επαφήν μετά της νέας συζύγου του πατρός και του εκ τούτου ετεροθαλούς αδελφού του. Εις λόγος δια την απόδοσιν του τέκνου εις τον πατέρα είναι και η αποκατάστασις των σχέσεων αυτού μετά του αδελφού τούτου τον οποίον, αν αισθάνεται απέχθειαν προς τον πατέρα, θα απεχθάνεται έτι πλέον. Αι σχέσεις με την νέαν σύζυγον του πατρός δύνανται να αναπτυχθούν κατά τρόπον ανάλογον προς τας σχέσεις προς τον νέον σύζυγον της μητρός. Η μητριά δεν δύναται βεβαίως να αντικαταστήσῃ την μητέρα αλλ' αυτός δεν είναι λόγος δια να εξοβελισθῇ τελείως ο πατήρ δια να αντικατασταθῇ δια του πατρύιού.

Ενημερωτικό Σημείωμα

1. Εκ της διατάξεως του άρθρου 1503 ΑΚ ως το εδαφ. 3 αντικατεστάθη υπό του άρθρου 57 § 2 του Εισαγ. Ν. Κ. Πολ. Δ. σαφώς προκύπτει, ότι ίνα γίνη παρέκκλησις εκ του εν τω εδαφ. 2 τοιαύτης κανόνος δέον όπως τούτο επιβάλλεται εκ του συμφέροντος του τέκνου. Προς προσδιορισμόν του συμφέροντος του τέκνου το οποίον το Δικαστήριον οφείλει να έχῃ ως μόνον οδηγόν, λαμβάνεται βασικώς υπ' όψιν το φύλον του τέκνου, η κατάστασις της υγείας του, η ηλικία τούτου ως και η ηθική υπόστασις και το περιβάλλον εκατέρου των γονέων (θλ. Μπαλή Οικογ. Δικ. έκδοσις 1956 § 118, Τούση, Οικογ. Δικ. έκδοσις Β' σελίς 396, Τζίφρα Ασφ. Μέτρα (1976) σελίς 450 - 451, ΑΠ 482/1969 NoB 18. 147, ΑΠ 1037/1981 NoB 30. 647, Εφ. Αθην. 7493/1978 ΕΕΝ 46. 535, Εφ. Αθην. 4486/1979 NoB 27. 1336), αψηφούν δε το Δικαστήριον προ του συμφέροντος τούτου τας συμπαθείας του τέκνου προς τον ένα ή τον άλλο γονέα, ως και τας ικεσίας του ενός ή του ετέρου γονέως, δύναται να ανάθέση την επιμέλειαν του προσώπου του ανηλίκου,

εις τον γονέα τον οποίον προκρίνει τούτο. Εάν το ίδιον το τέκνον επιθυμεί να βλέπῃ μόνον τον ένα εκ των γονέων, κυρίως επί τέκνων πολύ μικράς ηλικίας, δεν πρέπει να λαμβάνεται υπ' όψιν άνευ ερεύνης και των συντρεχουσών λοιπών περιστάσεων καθ' όσον, η βούλησις του τέκνου, λιαν συχνά, είναι αποτέλεσμα της μονομερούς επιδράσεως του ενός εκ των γονέων (βλ. Günther Beitzke, Familienrecht 21η έκδοσις (1980) § 27 σελίς 217, KG, JW 1938, 1334; BGHZ 64, 29).

2. Εκ της διατάξεως του άρθρου 1504 ΑΚ, καθ' ην «ο γονεύς εις τον οποίον δεν ανήκει μετά το διαζύγιον η περί το πρόσωπον του τέκνου επιμέλεια, διατηρεί το δικαίωμα της προσωπικής μετά του τέκνου επικοινωνίας. Τα περί ταύτης κανονίζει ειδικώτερον το δικαστήριον», ερμηνευομένης δε εν συνδυασμώ προς τας τοιαύτας των άρθρων 1502 και 1503 του αυτού Κώδικος, προκύπτει ότι ρύθμισις του δικαιώματος επικοινωνίας του γονέως μετά του τέκνου του, μετά την αμετάκλητον λύσιν του γάμου του πρώτου, χωρεῖ ου μόνον όταν ούτος εκ του νόμου δεν έχῃ την επιμέλειαν του τέκνου του αλλά και όταν εν τοις πράγμασιν ασκεί ταύτην ο έτερος των γονέων, διότι και τότε ανακύπτει η ανάγκη της επικοινωνίας ήτις ούσα ανεξάρτητος της επιμελείας και μη περιεχομένη εν τω δικαιώματι αυτής απορρέει εκ του φυσικού δεσμού του αίματος μεταξύ γονέως και τέκνου δι' ον λόγον και δεν δύναται να διαταχθῇ από το Δικαστήριον πλήρης αποκλεισμός της προς το πρόσωπον του τέκνου επικοινωνίας του γονέως (βλ. Γ. Μπαλή, Οικογ. Δικ. § 118 αριθμ. 8, Γ. Ροϊλού Οικογ. Δικ. (έκδοσις 1966) υπ' άρθρον 1504 14a σελίς 244, Αποστολόπουλος, ο Πρόεδρος Πρωτοδικών έκδοσις Ε' σελίς 545, Εφ. Κρήτης 177/1972 EEN 39. 503). Σημειώτεον ότι και εν Γερμανίᾳ ένθα αντιθέτως καθιερούται ρητώς εν άρθρω 1634 BGB η τοιαύτη εξουσία του δικαστού, η κρατούσα γνώμη εν τη θεωρίᾳ και νομολογία δέχεται ότι πλήρης αποκλεισμός του δικαιώματος επικοινωνίας δύναται να λάβῃ χώραν μόνον έκ λόγων αναγκαστικών και ως έσχατον μέσον αν δεν υφίσταται δυνατότης προς προστασίαν του ανηλίκου κατά την διάρκειαν της επικοινωνίας εκ των εξ αυτής δυσμενών εις βάρος του επιπτώσεων (βλ. Olg München JFG 14. 189, KG Fam RZ 1968, 260 F; Olg Hamm. fam RZ 1966, 317; Erman-Ronke RDNR 27, Paland-Diederichsen anm. 3B; Soergel-Lange RDNR 21; Staudinger-Schwoerer RDNR 87, Münchener Kommentar (1978) § 1634 32. 1 σελίς 1415). Το Δικαστήριον προκειμένου να διατάξῃ την ρύθμισην της επικοινωνίας, δέον να λαμβάνῃ υπ' όψιν πρωτίστως το συμφέρον του τέκνου. Εάν δε υπό συγκεκριμένας περιστά-

σεις η τοιαύτη επικοινωνία δύναται να εμβάλλῃ εις κίνδυνον το συμφέρον του τέκνου, εις την εξουσίαν του Δικαστηρίου κείται να επιτρέψῃ την επικοινωνίαν υπό τοιαύτας προφυλάξεις, ώστε να εξουδετερωθῇ ο εντεύθεν κίνδυνος (βλ. Μπαλή Οικογ. Δικ. ενθ. ανωτ., Βάλληνδα υπ' άρθρον 1504, Gunther - Beitzke ένθ. ανωτ. § 29 σελίς 226, Paland BGB 41η έκδοσις (1982) § 1634 3B, Münchener Kommentar ένθ. ανωτ. § 1634. 21, Bay. Oblg fam RZ 1965, 155 F. 618).

3. Την σχολιαζομένην απόφασιν απησχόλησε περίπτωσις καθ' ην μετά την λύσιν του γάμου εξ αποκλειστικής υπαιτίοτης της συζύγου, το άρρεν τέκνον των διαδικών, παρέμεινε πλησίον της μητρός τη βουλήσει και του πατρός, ο οποίος εδέχθη τούτο λόγω της ηλικίας ην είχε τότε το τέκνον. Η μήτηρ παρά ταύτα, ήρχισε να παρεμβάλλῃ εμπόδια εις την επικοινωνίαν του πατρός μετά του ιερού του, δι' ον λόγον ο πατήρ μετά την απόρριψην σχετικής αιτήσεως του κατά την διαδικασίαν των ασφαλιστικών μέτρων περί αποδόσεως του τέκνου, ηπήσατο να ρυθμιστεί ο τρόπος επικοινωνίας μετά του ανηλίκου. Η μήτηρ εκ λόγων προσωπικής αντιθέσεως προς τον πατέρα καὶ επί τω τέλει όπως ματαιώσῃ την καθορισθείσαν δι' αποφάσεως του Δικαστηρίου επικοινωνίαν του πατρός, ναι μεν δεν παρενέβαλεν εις ταύτην (επικοινωνίαν) εξωτερικά εμπόδια, πλην, μετέτρεψε το φρόνημα του τέκνου και το έστρεψε κατά του πατρός κατά τοιούτον τρόπον, ώστε το τέκνον να αρνήται και την επικοινωνίαν έτι μετά του πατρός. Επηκολούθησεν αγωγή του πατρός ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου δι' ης ηπήσατο την απόδοσιν του τέκνου του παρά της εναγομένης συζύγου του. Επί της αγωγής ταύτης εξεδόθη η υπ' αριθμ. 562/1982 απόφασις ήτις εδέχθη την αγωγήν και διέταξε την απόδοσιν του τέκνου. Την απόφασιν ταύτην εξεκάλεσεν η εναγομένη σύζυγος και επί της σχετικής εφέσεως εξεδόθη η σχολιαζομένη ως άνω απόφασις, ήτις επεκύρωσε την πρωτόδικον τοιαύτην, δεχθείσα ότι το αληθές συμφέρον του ανηλίκου επιβάλλει όπως διαταχθῇ η απόδοσις τούτου εις τον πατέρα, παρά την εναντίαν βούλησιν του ανηλίκου εφ' όσον εκ των τεθέντων υπ' όψιν του Δικαστηρίου στοιχείων, προέκυπτεν ότι η βούλησις του ανηλίκου ήτο αποτέλεσμα της μονομερούς επιδράσεως επ' αυτού της μητρός, η τυχόν δε διαταραχή την οποίαν ενδεχομένως θα δημιουργήσει η απόδοσις είναι προτιμωτέρα από την παράτασιν της σημερινής καταστάσεως ήτις οδηγεῖ εις βεθαίαν, μόνιμον και αθεράπευτον βλάβην του τέκνου.

Στυλιανός Πατεράκης
Πρόεδρος Πρωτοδικών